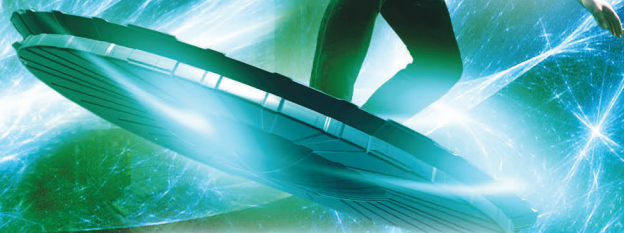

„Brandon Mull
a szavak varázslója.”

– Rick Riordan –

ÖT KIRÁLYSÁG

KRISTÁLYÓRZÓK

A Titokföldre bestsellerszerzője

Brandon Mull

Brandon Mull

ÖT
KIRÁLYSÁG

KRISTÁLYÓRZÓK

Harmadik könyv

BRANDON MULL TOVÁBBI MŰVEI:

ÖT KIRÁLYSÁG

Égi fosztogatók

A lator lovag

TITOKFÖLDE

A mesés menedék

Az Esthajnalcsillag felkel

A sötétség fogságában

A sárkánytemplom kincsei

A démonbörtön kulcsai

Brandon Mull

Harmadik könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

LIESÁNAK, VEZÉRLŐ CSILLAGOMNAK

1.

FEJEZET

AZ INAS

HAJNALODOTT, DE MÉG NEM KELT FEL A NAP. Cole nyeregpokróccal a kezében a lovához lépett. Átvette Kósza hátán, de a steppelt takaró a ló testén keresztül hullott a földre.

Cole megpördült.

– Dalton?

Barátja összefont karral állt egy fának támaszkodva, tőle néhány lépésre.

– Illúziónak nem rossz, ugye? – mosolygott.

Cole felvette a nyeregpokrócot, és leporolta.

– Egészen meggyőző – mondta. Kinyújtott keze a ló testébe süllyedt. Érintésre mintha pókhálóba nyúlt volna. – Sőt, tökéletes!

– Tegnap éjjel, miután kidőltél, kicsit arrébb vittem Kószát – vallotta be Dalton, ahogy eltűnt az illúzióhátas.

– Megint nem tudtál aludni? – kérdezte Cole.

– Próbáltam, de folyton kattogott az agyam – mormolta Dalton. – Sokáig csak forgolódtam.

– Dalton! – csattant fel egy másik hang. Jace ugyan nem volt sokkal idősebb náluk, mégis jó pár centivel Cole és Dalton fölé magasodott, napbarnított bőre kivörösödött a dűhtől. – Hová dugtad a nyergem?

– Nem ott van? – mutatott mosolyogva Dalton egy mohos fatörzs felé. Jace nyerge a kérges fatörzsnek támasztva hevert.

– Nagyon vicces, de azt nem tudom megérinteni, már próbáltam – dühöngött Jace.

Ekkor eltűnt a nyereg.

– Nahát, egyszerre két remek illúziót is létrehoztál? – álmélkodott Cole. – Mennyi ideig tartottad őket egyben?

– Azelőtt készítettem őket, hogy felkeltetek volna... Talán tizenöt percig bírtam tartani – felelte Dalton.

– De jó valakinek! Akár előadhatnátok egy káprázat-estet is Skye-jal! – dohogott Jace. – És most megmutatnád végre, hol a nyergem?

Dalton ártatlanul körülnézett, majd felemelte a fejét. Cole követte a tekintetét: Jace nyerge egy ágon lógott. Önkéntelenül is nevetésben tört ki.

– Ajánlom, hogy ez is csak illúzió legyen, vagy a fedre dobom! – fenyegetőzött Jace.

Ekkor ez a nyereg is eltűnt.

– Egyszerre három illúziót is alkottál? – kérdezte Cole.

Dalton Jace-re nézett, és az egyik facsonk felé biccentett.

– Oda rejtettem – mondta.

A facsonk Cole szeme láttára foszlott szét. Mögötte előtűnt Jace nyerge.

– Négy illúzió! – csodálkozott Cole. – És mind szuperül nézett ki!

Dalton vállat vont.

– Gratulálok, ügyesen húztad az időt, Dalton! – csattant fel Jace. – Ha elfelejtetted volna, szökésben vagyunk!

– Te is ugyanezt tennéd, ha tudnál illúziókat teremteni – jegyezte meg Cole.

– De még mennyire, és rögtön azzal kezdeném, hogy mindkettőtöket egy szakadékba terellek! – jelentette ki Jace.

– Tényleg kinyírnál minket? – kiáltott fel Dalton.

– Bizony, egyenesen egy tóba hajtanálak titeket! – bólogatott Jace. – Megnézném, mekkorát visítotok!

– Beugranánk a vízbe, lefröcskölnénk téged, aztán elkapnánk a frakkodat! – vágott vissza Cole.

– Hű, de félek! – horkantott fel Jace. – Csipkedjétek magatokat, és készülődjétek! Mindjárt indulunk!

Cole a nyergéért nyúlt, de Dalton a vállára tette a kezét.

– Várj még!

Jace felkapta a nyeregtakaróját és a nyergét, a lovához vonult, majd az állat hátára vetette a szerszámokat, amelyek ellenállás nélkül estek át a ló testén, egyenesen a porba. Jace megpördült, és gyilkos pillantással meredt Daltonra.

– Gyerünk, Jace, ne totojázz! – kiáltott neki Dalton. – Arra vannak a lovak. Mindjárt indulunk!

Felkapta Cole nyeregpokrócát, Cole pedig a saját nyergét. Elindultak a tisztás felé, ahol Dalton kikötötte a lovakat. Cole a barátjára pillantott. Együtt érkeztek a Peremvidékre az arizonai Mesából, semmit sem tudva erről a világról. Életükben nem hallottak a teremtvárásról, a Magasságos Királyról, elképzelni sem tudták, hogy létezhet a Peremvidékhez hasonló táj. Egy rabszolga-kereskedőnek köszönhetően kerültek ide, aki

halloweenkor, egy kísértetházból rabolta el és hozta át őket ebbe a különös világba. Érkezésük után nem sokkal rabszolgaként jelölték meg őket, és szétszóródtak az öt királyságban. Egyedül voltak, idegenként egy idegen helyen, de lassan kezdtek hozzászokni az itteni élethez. Cole nemrég találta meg legjobb barátját, aki, mint kiderült, örületes teremtőerővel rendelkezett.

– Tök ügyes vagy, de miért piszkálsz Jace-t? – kérdezte Daltontól. – Tudod, milyen forrófejű! Még a végén kapsz egy maflást, ha nem vigyázol.

– Tegnap ő rejtette el az én nyergemet – vágott vissza Dalton. – Aki ugrat másokat, ne csodálkozzon, ha őt is ugratják!

– Én nem dugtam el a nyerged – jegyezte meg Cole.

– Nem akartam csak Jace-t szívatni – vont vállat Dalton. – És rólad tudom, hogy veled lehet tréfálgozni.

– Persze, mi barátok vagyunk, és értjük egymást, de Jace más. Szerintem nem okos dolog húzni az agyát!

– Nehogy már azt higgye, hogy olyan nagy legény! – dohogott Dalton. – Ha piszkál minket, mi is piszkáljuk.

– Igazad van, hogy nem hagyod magad, de tényleg muszáj ugratni?

– Mégis mit tehetne azon kívül, hogy visszavág? – kérdezett vissza Dalton. – Ha megteszi, akkor majd visszaadom a kölcsönt. Hátha az út további részén békén hagy minket.

– Mi lesz, ha elhagyjuk Elloweert? – kérdezte Cole. – Zeropolisban már nem tudsz illúziókat készíteni.

– Az tényleg bajos lesz – látta be Dalton sóhajtva. – De annál inkább szeretném ellátni a baját, amíg még megtehetem. Ha békén hagy, én is békén hagyom.

– Vagy addig heccel, amíg megadod magad – mondta Cole, mire Dalton megrántotta a vállát.

– Én nem adom fel.
– Veszélyes meccs lesz.
– Sokkal kockázatosabb hagyni, hogy akkor toljon ki velem, amikor akar – felelte Dalton. – Csak várd ki a végét!

Ekkor odaértek Cole lovához. Cole Daltonra nézett.

– Nem szeretnéd feltenni azt a pokrócot? – kérdezte.

Dalton az állat hátára terítette a nyeregpokrócot.

– Tessék, ez igazi – mondta ártatlanul.

Cole a nyeret is feltette a ló hátára.

– Menj, nyergeld fel te is a lovad! – javasolta a barátjának.

– Nem bánnám, ha Jace lenne a legnagyobb problémám Elloweerben – mormolta Dalton, ahogy elfordult.

Cole bólintott.

– Egyetértek.

Napkelte után nem sokkal feltűnt előttük a Rőt Út, sebhelyként vágva bele a vadon zöldjébe. A sima felületű, vörösésbarna téglákkal szegélyezett út a semmiből tűnt fel, és a láthatár széléig húzódott, egyetlen jeleként a máskülönben lakatlanul burjánzó vadonban élő teremtménynek. Zeropolis felé tartó útjukon Cole, Dalton, Mira, Jace, Skye és Joe nem ütközött komoly akadályba, amióta elváltak Honortól és az egykori Lator Lovagtól. Cole remélte, hogy Trillianhez közeledve sem kerülnek bajba.

Skye-ra pillantott, aki aggodalmasan figyelte az utat. Cole értette, mitől tart a nő: az út végén Trillian, a torivor börtöne, az Elveszett Palota várta őket. Skye Elloweer új Teremtő Nagymestereként készült Trillian tanítványává szegődni.

Cole nem irigyelte a nőt. Trilliant, a Peremvidék egyik legrettegettebb és legveszélyesebb teremtményét hatalmas teremtők egész serege fogta el és börtönözte be hosszú-hosszú idővel ezelőtt. Ha kudarcot vallottak volna, ma talán a torivor uralná az egész Peremvidéket. Cole csak néhány héttel ezelőtt járt az Elveszett Palotában, ahol közvetlen tanúja lehetett Trillian hihetetlen hatalmának. Börtöne határain belül a torivor szinte korlátlanul volt képes átrendezni a valóságot; nemcsak Cole elméjébe lépett be, de a fiúnak életét és szabadságát is kockára kellett tennie, hogy megmentse a torivor fogságából Mira nővérét, Honort.

Elloweer népe messzire elkerülte Trillian birodalmát, senkinek sem volt ínyére, hogy összefusson a torivorral vagy Trillian serege, a Rőt Gárda tagjaival. Joe ezért javasolta, hogy kis csapatuk kísérje el Skye-t az Elveszett Palotáig, mielőtt átlépnének Zeropolisba. Mivel Skye-nak hivatalos elintéznivalója volt Trilliannel, Joe úgy számított, hogy a torivor közelsége kisebb fenyegetést jelent, mint ha sűrűbben lakott területeken kelnének át.

Cole tekintete Mirára tévedt, aki almásderes lován ügetett mellette. Apja, a Magasságos Király fáradhatatlanul a nyomában volt. Stafford Pemberton megfosztotta lányait a hatalmuktól, majd megrendezte a halálukat, és fogságban akarta őket tartani, de anyjuk segítségével a lányok meg tudtak szökni, és a száműzés biztonságába menekültek. Amióta elvették tőlük a hatalmukat, egy napot sem öregedtek.

Azóta nemcsak Mira, hanem Honor is visszanyerte az erejét. A Magasságos Király először légiósokat, majd saját titkosrendőrségét, a Kényszerítőket küldte Mira után, mostanra pedig már megfeszített erőkkal kutatott

utána. Amióta legyőzték Morgassát, Cole a Magasságos Király egyetlen ügynökével sem találkozott, ami arra engedett következtetni, hogy jó ötlet volt az Elveszett Palota felé venni az irányt.

– Lépünk az útra? – kérdezte Skye. Lovát a vörös úttól néhány lépésre állította meg.

– Most nem kell titokban tartanunk a jövetelünket – felelte Mira. – Trillian biztosan elégedett lesz, ha meghallja, hogy tanítványául szegődik az új Teremtő Nagymester.

– Én ebben nem lennék biztos – vetette ellen Cole. – Honor és te nagyon érdekeltétek Trilliant, ezenkívül megérzi, ha bárki az útra lép. Okos dolog tudatni vele, hogy a közelben vagy?

– Igaz – helyeselt Jace. Komor arccal húzta ki magát magas lován. – Legutóbb Trillian azért engedett el, mert azt akarta, hogy állítsuk meg Morgassát. Mi van, ha megint fogságba ejt? Mi van, ha ezúttal nem tudunk kiszabadítani?

– Ha nem állítjuk meg az apámat és a teremtőbűbájosait, akkor még több Morgassával kell szembeszállnia – érvelt Mira. – Tud olvasni a gondolatainkban, és tudja, mennyire fontos, hogy megtaláljuk Constance-t és a többi testvéremet.

– Érdekelné egyáltalán más fenyegetés? – kérdezte Dalton. – Morgassa közvetlen veszélyt jelentett rá, azt hitte, hogy az életét is fenyegeti. Mit számítanak neki más birodalmak problémái?

– Azt az egyet kijelenthetem, hogy nem működöm együtt Trilliannel, ha fogságba akar téged ejteni – jelentette ki Mirának Skye.

– Talán nem is fogja érdekelni. Biztosan akkor is képes tanítani, ha nem egyezel bele, Skye – mondta Cole.

– Én már találkoztam vele, képes rá, hogy behatoljon az elmédbe, és eltérítse az álmaidat. A börtöne falain belül azt tesz, amit akar. Ha el akar minket kapni, füttyülni fog az érzéseinkre.

– Nem engedhetjük meg magunknak, hogy könnyű célpontot kínáljunk – mondta Joe, aki Skye-on kívül az egyetlen felnőtt volt a csapatban. – Az úton járva talán simábban odaérnénk, de Cole-nak igaza van: ne hozzuk előbb Trillian tudomására a jövetelünket, mint szükséges!

– Legutóbb is az út mellett mentünk, és nem volt olyan rossz – mondta Mira.

Ezzel lezártnak tekintették a megbeszélést. Joe és Skye elindult az út mentén, a többiek pedig követték őket. Dalton Cole mellé léptetett a lovával.

– Olyan, mintha öt perccel ezelőtt jártunk volna itt – mondta.

– Igen, tényleg.

– Legutóbb Minimus is velünk volt. Bárcsak most is elkísérne minket egy lovagféle! – sóhajtott Dalton.

– Én örülök, hogy Tücsökkel ment – mondta Cole.
– Előbb dönti le a lábáról azt a zsarnokoskodó bajnokukat, mint hogy az észbe kaphatna, de ha már kívánságokról beszélünk, szeretném, ha Tücsök is itt lenne. Többször mentette meg az életem, mint bárki más a Peremvidéken.

Dalton biccentett.

– Baj esetén Skye és én létre tudunk hozni elrejtő illúziókat.

– Most a legokosabb elbújni – értett egyet Cole.

– Legalábbis addig, amíg megint életre nem kelted az erődöt.

Cole erőltetetten mosolygott, de nem örült, hogy emlékeztetik a történetekre. Nem is olyan régen rájött, hogy képes feltölteni mágiával a sambriai varázstárgyakat úgy, hogy azok Elloweerben is használhatók legyenek, ám mielőtt Morgassa meghalt, körmeit Cole oldalába mélyesztette, és a teremtbűbáj segítségével elzárta tőle az erejét. Cole éppen csak felfedezte a hatalmát, éppen csak használni kezdte, és máris eltűnt.

– Még nálunk vannak a maszkok is – tette hozzá Dalton szavaihoz.

– Azok csak vészmegoldásként jöhetnek szóba – vette ellen Dalton. – Callista figyelmeztetett, hogy minél tovább használjuk, annál nehezebb lesz őket levenni. Ráadásul már ő sincs velünk, hogy segítsen rajtunk, ha bajba kerülünk.

Callistától olyan maszkokat kaptak a Morgassa elleni csatához, amik hatalmas állatokká változtatták őket. Cole visszagondolt pumaként töltött napjaira: mintha álomszerű ködben, fáradhatatlanul száguldva szelte volna át Elloweert. Daltonnak igaza volt a veszélyel kapcsolatban: egyszer sem volt könnyű levennie a maszkot.

– Amikor utoljára állatokká változtunk, súlyosan megsérültünk, Jace és én majdnem meg is haltunk – mondta Cole. – Lehet, hogy kiújulnak a sebek, ha megint felvesszük a maszkokat.

– Ezt csak egy módon tudhatjuk meg – vont vállat Dalton. – Nem mintha olyan sürgős lenne megtudni.

– Ha az Elveszett Palotába érünk, Skye-nál hagyjuk az álarcokat. Zeropolisban úgysem működnének, és túl veszélyesek ahhoz, hogy csak úgy eldobjuk őket útközben – jelentette ki Cole.

– Ha továbbindulunk, már csak az én illúzióimra és Joe-ra számíthatunk – mondta Dalton.

Cole Joe felé pillantott. Hány éves lehet? Talán harminc? Nem tűnt valami híres katonának, de bátor és harcias volt. A kaliforniai Monterey-ből érkezett a Peremvidékre, de Cole ennél többet nem tudott róla.

– Gondolod, hogy Trillian ellenünk fordul? – kérdezte Cole.

– Butaság lenne, ha nem készülnénk fel erre a lehetőségre – felelte Dalton.

Egész nap az út mellett lovagoltak, az akadályoktól függően távolodtak el tőle, vagy mentek közvetlenül mellette. Amikor leszállt az este, táborot vertek. Bedullah, a hatalmas, narancsszínű hold világította be az éjszakai égboltot. Fényesebben ragyogott, mint a csillagok.

Cole észrevette, hogy Mira félrehúzódik a táborúztól, és az eget fürkészi. Odalépett a lányhoz.

– Ez a legnagyobb hold, igaz?

Mira felé pillantott.

– A Bedullah a legnagyobb hold, amit valaha láttam az égen. Ritkán kel fel, de akkor minden csillag elhalványul mellette. Néha még egy nála is nagyobb holdat is látni, de az aranyszínű.

– A testvéreid csillagait keresed? – kérdezte halkán Cole. Mira anyja néha a fényes égitestekkel jelölte meg lányai pontos tartózkodási helyét.

– Minden éjjel – suttogta Mira. – Talán valamelyik megjelenik.

– Biztosan nem lehet egyszerű úgy, hogy közben egyfolytában változnak a holdak és a csillagok – mondta Cole.

– Tényleg nem könnyű – ismerte be Mira. – A nővéreim csillagai mindig ugyanolyan színűek és ugyanolyan

fényesek, de bárhol lehetnek, és minden éjszaka más a hátterük.

– Nem értem, hogyan változhat éjszakáról éjszakára a Peremvidék égboltja.

– Mit nem értesz benne? – Mira ismét felnézett az égre.

– A Földön a csillagok szabályos mintázatokban állnak, és csak egy hold kering a bolygó körül – magyarázta Cole. – Itt bárhol lehetnek a csillagok, ráadásul több mint tíz holdatok van, amik akkor kelnek fel, amikor a kedvük tartja. Hol bújnak meg a fennmaradó időben? Milyen univerzum törvényei fordítják éjszakába a nappalt?

– Itt kiszámíthatatlan az égbolt, és ez mindig is így volt – magyarázta Mira. – Nálam okosabb embertől kellene megkérdezned, hogy mi az oka.

– Megtaláltad már valamelyik csillagot? – kérdezte Cole.

– Még nem – felelte halkán Mira.

Cole az eget tanulmányozta, bár fogalma sem volt, mit kell keresnie. Mira senkinek sem mondta el, milyenek a csillagok. Ha bárki tudomást szerezne Harmony Pemberton alkalmanként használt égi jeleiről, annak végzetes következményei lehetnének.

– Ha nem látom a csillagokat, az jó jel – mondta Mira. – Azt jelenti, hogy a testvéreim biztonságban vannak.

– De azt is, hogy bajos lesz megtalálni Constance-t – felelte Cole.

– Akkor majd mindent beleadunk – tökélte el Mira. – Talán a te barátaidra is rálelünk.

Cole már megtalálta Daltont, és rajta kívül még egy Jill nevű lánnyal is találkozott, akit ugyanakkor raboltak el Mesából, mint őt. Felajánlotta neki, hogy

kiszabadítja, de Jill félt megszökni a titoktársalgóból, ahol rabszolgaként dolgoztatták. Illúziókból alkotott álcákat a társalgó látogatói részére, akik így inkognitóban cserélhettek egymással információt.

És még hány embert kellett megtalálnia! Leginkább Jenna miatt aggódott, akibe titokban évek óta bele volt zúgva. Amikor elváltak, megígérte a lánynak, hogy megkeresi, de sejtelve sem volt, hol akadhatna a nyomára. Zeropolisban talán rábukkanhat?

– Ki van ott? – harsant fel Jace hangja.

Cole megfordult. Egy árnyék suhant a táboruk felé. A halványsárga holdfényben ugyan nehéz volt kivenni a részleteket, de egy ember siklott sebesen feléjük, aki néhány lábbal a talaj felett lebegett.

Cole kivonta az Ugrókardot, és a tábor felé iramodott, ugyanarra, amerre a szellemalak is tartott, de ekkor megbotlott egy kőben. Nagyot esett, és épp csak félre tudta lökni a kardot, nehogy a pengére zuhanjon.

Mire talpra kászálódott, az alak megállt Skye előtt. A kopasz férfi sötét öltönyt viselt, és mereven állt. Cole, Mirával a nyomában, odasietett hozzájuk.

– Jepson? – kiáltott fel Skye.

– Személyesen – felelte az inas, és lesimította a zakója felhajtóját. – Édesanyád küldött hozzád.

Cole megállt a közelükben. Jepson alakja szilárdnak tűnt, de a fiú tudta, hogy anyagtalan: Jepson szülemény volt, egy igéző alkotta élő illúzió, aki Skye gazdag anyjának szolgálatában állt.

Joe, Jace és Dalton Cole és Mira mellé lépett.

– Hogy talált rád? – kérdezte Skye-tól Cole.

– Kötővarázslat fűzi anyámhoz és anyám örököséhez – magyarázta Skye. – Bármelyikünket bárhol megtalál.

Jepson fensőbbbségesen nézett Cole-ra, majd ismét Skye felé fordult.

– Ilyen népség előtt akarsz szót váltani?

– Semmi kifogásom a társaságuk ellen – bólintott Skye. – Anyám jól van?

Az inas szemöldöke megremegett, ajkát beharapta. Hosszan szipogott, hogy összeszedje magát.

– Sajnálatos, de nem. – Szemét szorosan behunyta. Megrázkódott a zokogástól, majd kiegyenesedett és folytatta: – Segítened kell anyádnak! Lady Madeline-t egy Vadász nevű gonosztevő rabolta el.

Skye felsikoltott, kezét a szája elé kapta.

– Ne!

Cole még sosem találkozott a Vadással, de már halott róla: a Kényszerítő Sambria óta a nyomukban volt. Mirát üldözve még a Cole-ékat elrabló rabszolga-kereskedőket, Ansel és Sechát is elkapta Carthage-ban, hogy információt szedjen ki belőlük. A hírhedt Vadász tehát Skye anyjának otthonába is követte őket.

– Édesanyád azt parancsolta, hogy keresselek meg – mondta Jepson.

Skye keze erőtlenül hanyatlott le.

– Azelőtt vagy azután, hogy elkapta a Vadász?

– Utána – mondta Jepson. – A Vadász örömmel kicserélné édesanyádat egy Mira nevű gyermekre, aki a hírek szerint szökött rabszolga.

Skye tekintete a holdsütötte tájra tévedt.

– Követett bárki?

– Tudomásom szerint nem – felelte Jepson. Zaklatottsága ismét előtört, a kezét tördelte, szemében könnyek csillogtak. – Nincs vesztegetni való időnk! Mit tudsz erről a Miráról?

– Biztosan követték – jelentette ki Joe, ahogy a kardja markolatára csúszott a keze.

– Látsz valakit? – suttogott Dalton.

– A Vadász biztosan nem hagyta veszni egy ilyen remek alkalmat – jelentette ki Joe komoran. – Ha egy ilyen alak, mint ő, postagalambot küld, az nem érkezik egyedül.

Cole rémülten pislogva meredt a holdfényes homályba. Fák, bokrok árnyékát látta, és egy üres, bozotos mezőt, de mozgást nem.

– Jepson, lehetséges, hogy követtek téged? – kérdezte Skye az inastól hevesen.

– Lehetséges – bólintott Jepson. – Nem kaptam parancsot elővigyázatosságra. Elsődlegesen Lady Madeline biztonságát tartom szem előtt.

– Fel a lovakra! – mondta halkán Joe, aki már el is fordult az inastól. – Nyeregbe! Talán máris elkéstünk a meneküléssel.

A társaság szétszóródott. Cole a lovához futott, a háttára dobta a nyeregpokrócot, feltette rá a nyeret, meghúzta a szíjat, majd néhány ügyetlen próbálkozást követően a kengyelbe csúsztatta a lábát, és a nyeregbe lendült. Dalton mellette próbálta a lovára szíjazni a nyeret, de az állat tiltakozva kapálózott. Cole leugrott a nyeregből, hogy segítsen barátjának: meghúzta a nyeregszíjat, amíg Dalton fogta a ló kantárját, és megnyugtatta az állatot.

Mire Cole ismét felugrott a kancára, már a többiek is lóháton ültek. Jepson a közelben várakozott, láthatóan hidegen hagyta a felfordulás.

– Menj vissza, és ellenőrizd az utat, amerről jöttél! – utasította Skye az inast. – Ha valaki követett, próbáld meg tévútra terelni, minél messzebb tőlünk!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Még nem vagy az úrnőm – emlékeztette Jepson. – Az én utasításaim szerint...

– Kit érdekelnek az utasításaid? – vágott közbe Joe, és maga elé mutatott.

A bozótos rét túlfelén, a bokrok és fák homályában részlegesen elrejtőzve lovas alakok tűntek fel. Egy szempillantás múlva már azt is látták, hogy sebesen vágtnak feléjük.

– Kényszerítők! – kiáltott fel rémulten Cole.

– Rengetegen vannak – tette hozzá Dalton.

Cole legalább hetet vagy nyolcat számolt össze. Sambriában három Kényszerítővel mérték össze az erejüket. Legyőzték őket, de akkor jobb fegyvereik voltak, ráadásul meg tudták őket lepni. Ezúttal azonban sokkal több, harcra kész Kényszerítő járt a nyomukban.

– Gyerünk az Elveszett Palotába! Használjátok az utat! – sürgette őket Skye. – Jepson, teljesítetted a feladatodat. Menj haza!

A kis csapat megfordította a lovakat, és elvágtnak a Rőt Úton az Elveszett Palota felé. Cole megrántotta a kantárt, sarkával a ló szügyébe bökött, de az állat meg sem moccan. Ekkor erősebben bökte meg a sarkával, de mintha szikláról pattant volna vissza a lába. Cole megérintette a ló nyakát, és rádöbbsent, mi történt.

A lova kővé változott.